

ת"פ 65655/12/19 - מדינת ישראל נגד לאוניד בדט

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 65655-12-19 מדינת ישראל נ' בדט
תיק חיצוני: 150491/2019

בפני מאשימה	כבוד השופט יריב בן דוד
נגד נאשם	מדינת ישראל ע"י תביעות נגב לאוניד בדט ע"י ב"כ עוה"ד אדיר בן לולו

פסק דין

רקע

1. ביום 9.5.22, הורשע הנאשם בעבירה אשר יוחסה לו בכתב האישום המתוקן - תקיפה הגורמת חבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 380 בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, בלילה שבין 5.4.19 ל-6.4.19, במועדון "קפריס" שבבאר-שבע, הצמיד הנאשם חפץ, הדומה לאקדח (להלן: '**החפץ**'), למצחו של המתלונן. הנאשם דחף את ראשו של המתלונן באמצעות החפץ וגרם לו בכך לשפשוף במצחו.

2. הצדדים הגיעו להסדר דיוני לפיו הנאשם יודה ויורשע בכתב האישום המתוקן, יופנה לקבלת תסקיר שירות מבחן לעונש, וכן יפצה המתלונן בסך של 5,000 ₪. בהתאם לעתירת הסנגור, התבקש שירות המבחן לבחון גם את שאלת ביטול הרשעת הנאשם.

תמצית תסקיר שירות המבחן

3. הנאשם הינו גרוש בן 58 ואב לשני בנים. עלה ארצה ממולדובה בשנת 1990 ומתגורר בבאר-שבע. לפרנסתו עובד כמורה לנהיגה ומנהל בית ספר לנהיגה. הנאשם בעל בתואר אקדמי בהנדסת מכונות אשר ניתן לו בארץ הולדתו.

הנאשם הודה בביצוע המיוחס לו בכתב האישום המתוקן, לקח אחריות מלאה על התנהלותו ומבין כי פעל באופן שגוי. הנאשם הביע חרטה על מעשיו ומסר כי מאז האירוע הוא מתקשה לצאת לבילויים בכלל ואינו מגיע למסעדה הספציפית בה התרחש האירוע בפרט.

שירות המבחן ציין כי לא צלח ביצירת קשר עם המתלונן בתיק, שכן הנמען שענה במספר הטלפון אשר התקבל מגורמי התביעה, מסר כי איננו הנפגע.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי, מחזיק במערכת ערכים של שמירת חוק וכן כי חש חרדה רבה סביב ההליך המשפטי המתקיים כנגדו ומוטרד ביחס להשפעותיו על עתידו. עוד ציין שירות המבחן כי בלטה אצל הנאשם השפעת מעורבותו בפלילים לראשונה בחייו על דימויו העצמי וכי קיים אצלו חשש רב מפגיעה בתדמיתו החברתית ובפרנסתו.

שירות המבחן סבור כי לנאשם כוחות תפקודיים חיוביים, סיכויי שיקומו גבוהים, הוא הפיק את הלקחים הנדרשים, וכי הסיכון להישנות התנהגות עוברת חוק בעתיד הינו נמוך. עוד נמצא כי אין צורך בהתערבות טיפולית כלשהי.

שירות המבחן המליץ לבטל את הרשעת הנאשם. הודגש כי מדובר באדם מבוגר שזוהי לו מעורבותו הראשונה והיחידה בפלילים, הלוקח אחריות מלאה על התנהלותו בעבירה, מקיים אורח חיים נורמטיבי וכי להליך הפלילי השפעה מרתיעה ומחדדת גבולות עבורו. צוין כי קיים חשש סביר שהרשעה בדין תמנע ממנו את היכולת להמשיך ולעסוק בהוראת נהיגה, דבר אשר יוביל לפגיעה קונקרטית ממשית בסיכויי השיקום הגבוהים שלו נוכח מאפייניו, יכולותיו ומשאביו הפנימיים.

הומלץ על ענישה של צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 150 שעות, פיצוי כספי, והתחייבות להימנע מביצוע עבירה אשר תהיה, לעמדת שירות המבחן, מידתית במובן של פגיעה בנאשם ובסיכויי שיקומו.

טיעוני הצדדים

4. ב"כ המאשימה הגישה טיעונים לעונש בכתב (ת/1). בטיעוניה, הפנתה התובעת לערכים המוגנים בהם פגע הנאשם - פגיעה בגופו, שלוותו, ביטחונו ובזכותו של המתלונן לריבונות על גופו וזכותו לכבוד. לטענת ב"כ המאשימה, הפגיעה בערכים המוגנים "אינה קלה כלל ועיקר".

אשר לנסיבות האירוע, ציינה ב"כ המאשימה כי הפגיעה במתלונן בוצעה באמצעות חפץ אשר נחזה להיות אקדח והפנתה לנזק פוטנציאלי בלתי מבוטל, הן במישור הפיזי והן במישור הנפשי. אשר לנזק בפועל, הפנתה ב"כ המאשימה לשפשוף על גבי מצחו של המתלונן כתוצאה מהתקיפה. נטען למתחם עונש שנע בין מספר חודשי עבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר.

ב"כ המאשימה הפנתה לתסקיר שהתקבל בעניינו של הנאשם ולהוראות סעיף 40ד(א) לחוק העונשין שעניינו סטייה ממתחם הענישה, וטענה לכך שבמסגרת הליך זה, יש לסטות לקולה משיקולי שיקום. בהתאם, עתרה לענישה בדמות מאסר על תנאי, צו שירות לתועלת הציבור ופיצויים (מוסכמים) בסך 5,000 ₪.

אשר לביטול הרשעת הנאשם, הפנתה ב"כ המאשימה להלכות הרלוונטיות, ציינה כי על הנאשם מוטל הנטל להוכיח שהרשעתו תוביל לפגיעה חמורה בשיקומו, וטענה כי בעניינו לא יגרם נזק קונקרטי מכוח פגיעה בפרנסת הנאשם כך שהוא לא נכנס בגדר המקרים החריגים עליהם עמדה הפסיקה. עוד הוסיפה כי סעיף החקיקה אליו הפנה הסנגור בטיעונו בדבר פגיעה בפרנסת הנאשם כמורה לנהיגה (ר' להלן -יבד) איננו סעיף שמדבר על סמכות חובה "אבסולוטית", אלא סמכות שעניינה הפעלת שיקול דעת, בהתאם לנסיבות ההרשעה וקבלת החלטה בהתאם.

כן הפנתה להליכים הבאים: רע"פ 8755/21 פלוני נ' מדינת ישראל (נבו 23.12.2021) - המדובר במקרה של אלימות במשפחה ברמה חמורה שכללה כמה אפיזודות ואף גרימת שבר למתלוננת; רע"פ 5018/18 עומר בוזגלו נ' מדינת ישראל (נבו 21.10.2018) - המדובר בגידול סמים בצוותא במסגרת "מעבדה" שהוקמה בתוך דירה; עפ"ג (מחוזי ב"ש) 50721-06-18 יונתן שטרר נ' מדינת ישראל (נבו 23.10.2018) - גם במקרה זה מדובר בגידול במשקל של כ-250 גרם, שכולל אמצעי תאורה והשקיה; רע"פ 4610/18 פלוני נ' מדינת ישראל (נבו 20.06.2018) - פציעת נהג מונית שכללה (בין היתר) שבירת אפו של נהג המונית; רע"פ 462/18 מרדכי יוסף נ' מדינת ישראל (נבו

21.05.2018) - המדובר באירוע של עורך דין אשר העליב תובע משטרתי, הליך בו קבע בית-משפט השלום כי "...הערך המוגן של "הגנה על מערכות השלטון ועל תקינות תפקודו של השירות הציבורי במדינה", אשר נפגע "פגיעה קשה ביותר" ואילו בית-המשפט העליון מצא לנכון לחזור ולהדגיש: "עוצמת הפגיעה של המבקש "בערך של כבוד התביעה המשטרית כמוסד" הייתה משמעותית ביותר, ונראה בבירור כי בנסיבות דנן, לא ניתן "לוותר" על הרשעתו"; ת"פ (שלום ת"א) 14547-12-13 **מדינת ישראל נ' עמית שרון** (לא פורסם) - שני אישומים שעניינם אלימות במשפחה, כשלמתלוננת נגרמו שטפי דם בסמיכות לעינה ובזרועה.

5. ב"כ הנאשם עתר לביטול הרשעת הנאשם. בטיעונו, הפנה לתסקיר שירות המבחן, טען בדבר הנסיבות אשר הובילו הנאשם לבצע העבירה (שעניין, לדבריו, דאגה לאישה אשר נכחה במקום ונפגעה מהמתלונן, ומהן יתעלם בית-המשפט היות ולא מהוות חלק מכתב האישום המתוקן והנסיבות המוסכמות על הצדדים - יבד), ולכך שמעורבותו של הנאשם בפלילים לראשונה בחייו ואשר הביאה למעצרו, מהווה עבורו אירוע טראומתי. עוד נטען כי מאז אירוע מושא כתב האישום, הנאשם נמנע מאירועים חברתיים בכלל וביקורים במסעדה מושא כתב האישום בפרט.

ב"כ הנאשם הפנה לתקנה 15ב(3) בתקנות התעבורה, תשכ"א-1961, לעניין הפגיעה הקונקרטית בהמשך עיסוקו של הנאשם כמורה לנהיגה, ועתר לאמץ את המלצות שירות המבחן כלשונן.

6. בדבריו האחרונים, מסר הנאשם:

"קודם כל אני מבין שעשיתי טעות חמורה וזה לא יעזור לי בעתיד. כל החיים שלי רק לימדתי נהיגה וחץ מזה אני לא יודע לעשות כלום. גם את ה-150 שעות שנתנו לי אני הולך לעבוד עם ילדים קשים ואני אלמד אותם נהיגה, תמרוקים ואכין אותם למבחנים של התיאוריה. אני ממש מצטער על כל מה שעשיתי."

דיון והכרעה

7. משהוכח ביצועה של עבירה הכלל המשפטי בשיטתנו הוא כלל של הרשעה. סטייה מכלל זה תעשה רק במקרים יוצאי דופן.

בע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל** נב(3) 337 (1997) בית-המשפט העליון עמד על הכלל החל על שאלת ההרשעה וקבע שני תנאים מצטברים, ודוק:

"בפסיקתנו נקבע, כי המבחן ללא הרשעה הינו חריג לכלל, שכן משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם וראוי להטיל אמצעי זה רק במקרים יוצאי-דופן, שבהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה."

ובהמשך:

"הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל."

ובעניין ע"פ 8528/12 **אלירן צפורה נ' מדינת ישראל** (נב) 03.03.2013 (להלן: "ע"פ צפורה"):

"על בית המשפט לבחון, בראש ובראשונה, את השאלה האם סוג העבירה וטיבה, על רקע הנסיבות הקונקרטיות של המקרה, מאפשרים להימנע מהרשעה. בשלב השני, יש להידרש לשאלה, האם עצם ההרשעה עלול לפגוע "פגיעה

עמוד 3

חמורה" בשיקומו או בעתידו של הנאשם, וכפי שנקבע בעניין ביטון, על בית המשפט להשתכנע "כי הפגיעה הקשה שתיגרם לנאשם בעטייה של הרשעה, אינה שקולה כלל ועיקר לתועלת הציבורית המעטה שזו תניב" ... עוד נקבע, כי בבוא בית המשפט לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם, יש להתייחס לנזק מוחשי-קונקרטי, ואין להידרש לאפשרויות תיאורטיות, על פיהן עלול להיגרם לנאשם נזק כלשהו בעתיד."

8. אשר לסוגיית הפגיעה הקונקרטית של הרשעת הנאשם ביכולת עיסוקו, בית-המשפט העליון קבע, למשל ברע"פ 1240/19 **עופר בר לוי נ' מדינת ישראל** (נבו 24.03.2019):

"אני סבור כי גם אם עלולה להיפגע יכולתו של המבקש לשמש מתווך או מדביר, יש להותיר את הדיון בדבר בידי הגורם המוסמך. הדבר עולה בקנה אחד עם האינטרס הציבורי שכן משנמצא כי אדם ביצע עבירה פלילית שעלולה להשפיע על כשירותו לעסוק במקצוע מסוים הטעון רישוי, מן הראוי כי הדבר יהיה גלוי בפני גורמי הרישוי המוסמכים בעניין"

מאידך, בית-המשפט העליון גם סייג הדברים משיקולי שיקום ביחס לשיקול דעתה של הרשות, ובפרט, בפגיעה הקונקרטית אשר עלולה לפגוע בנאשם שבפני. ר' בע"פ 3554/16 **שחר יעקובוביץ נ' מדינת ישראל** (נבו 11.06.2017)(להלן: "**ע"פ יעקובוביץ**):

"... יש להוסיף את העובדה שהמערער נעדר עבר הפלילי, ואת החרטה העמוקה ביחס למעשים. התמקדות בעבירות בלבד, כפי שעשתה במידה רבה המדינה, לא תאפשר לבחור בדרך של ביטול הרשעה במקרים המתאימים לכך. הפנייתו של המדינה לשיקול דעתה של הרשות המוסמכת לפי תקנה 15ב לתקנות התעבורה היא נכונה במישור הפורמאלי, אך אינה מקנה וודאות מספקת באשר לכך שלא יסוכל המאמץ השיקומי שעשה המערער."

ובמקרה זה קיבל בית המשפט העליון את הערעור בתיק וביטל הרשעתו של המערער.

9. בדומה לעמדת בית המשפט העליון שבהפניה האחרונה לעיל, קיימת גישה ולפיה יש לראות בדרישת הפגיעה הקונקרטית כצד ב"מקבילית כוחות" שמהעבר השני לו - חומרת העבירה ועוצמת הפגיעה בערכים המוגנים.

כך למשל בעפ"ג (מחוזי ב"ש) 66903-07-20 **טאופיק אבו מדיעם נ' מדינת ישראל** (נבו 30.12.2020) (להלן: "**עניין אבו מדיעם**"), בו נקבע (בדעת רוב):

"מקובלת עליי טענת ב"כ המערער, התואמת את ההלכה הפסוקה, לפיה בין התבחינים הללו מתקיימת מעין "מקבילית כוחות", במובן זה שכל שמעשה העבירה חמור יותר, נדרש הנאשם להוכיח פגיעה קונקרטית ולא יהא די בתרחיש תאורטי או אף בהוכחת מידת ודאות קרובה לקיומו של נזק קונקרטי. מנגד, ככל שמעשה העבירה קל יותר, אפשר כי בית המשפט יטה להסתפק בהוכחת פגיעה כללית יותר. אין צריך לומר כי בחינת היחס שבין תבחינים אלו תיעשה רק מקום בו ישתכנע בית המשפט כי סוג העבירה, על נסיבותיה, מאפשר לוותר על ההרשעה מבלי שיהא בכך כדי לפגוע פגיעה חמורה באינטרס הציבורי."

במסגרת החלטה זו, בית-המשפט הגיע למסקנה כי סוג העבירה (**תקיפה הגורמת חבלה של ממש**) לא שולל אפריורית את שאלת ביטול ההרשעה וניגש לבחון את שאלת הנזק הקונקרטי בפריזמה מרוככת יותר:

"...סבורני כי קיימת הסתברות קרובה למדי שהמערער ייתקל בקושי ממשי לקבלת רישיון הרפואה על רקע הרשעתו. למצער, ניתן לומר כי להרשעתו תהא השפעה שלילית להרשעתו של המערער על עתידו המקצועי ועל סיכויי להיקלט בעבודה, לפחות במגזר הציבורי"(עניין אבו מדיעם, עמ' 10).

בית-המשפט המחוזי סיכם בעניין אבו מדיעם את השיקולים שעל בית המשפט לבחון, עת שוקל האם להרשיע הנאשם שבפניו, והם:

"**טיבו** של מעשה העבירה שביצע המערער בנסיבותיו, לרבות הממד האקראי הנלווה לכך; **הודאתו** בפני שירות המבחן ובבית המשפט בביצוע העבירה; **הבעת החרטה** מצדו; **גילו הצעיר** באופן יחסי בעת ביצוע העבירה; **העדר עברו הפלילי; הסיכוי הנמוך** להישנות התנהגות עוברת חוק מצדו; העובדה כי מעשה העבירה **אינו משקף** את אורח חייו עובר לביצוע העבירה ולאחריה כי אם התנהגות מקרית; **חלוף הזמן** בינתיים; **עמדת שירות המבחן** המבטאת קווי אישיות נורמטיביים של המערער, וכן הנזק המשמעותי הצפוי לו מההרשעה"

10. ולאחרונה, במסגרת עפ"ג (מחוזי ב"ש) 27326-12-21 **יצחק קיזר נ' מדינת ישראל** (נבו) (09.03.2022) (להלן: "**עניין קיזר**") בית-המשפט הפנה לעניין אבו מדיעם והוסיף:

"ניתן גם בעבירה שכזו להיעזר במקבילית כוחות: ככל שעוצמת הפגיעה בערכים המוגנים גבוהה, כך יידרשו נימוקים אישיים משמעותיים ביותר ומטבע הדברים יקשה על ההגנה להוכיח כי הפגיעה הנובעת מההרשעה אינה מידתית. מנגד, על הקצה השני של המידרג, ככל שעוצמת הפגיעה בערכים המוגנים פחותה, כי אז יקל יותר להניח תשתית להראות כי הפגיעה כתוצאה מההרשעה אינה מידתית ופחות יידרש העושה להצביע על נזקים קונקרטיים ויכול וניתן יהיה להסתפק בהוכחת פגיעה כללית יותר [השוו: עפ"ג (ב"ש) 66903-07-20 אבו מדיעם נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (30.12.2020); ע"פ (מרכז) 24457-03-15 גוטרמן ואח' נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (30.8.2015)].

בהמשך פסק הדין, עמד בית המשפט על התפתחות הדין הנוגע להגמשת דרישת הנזק הקונקרטי, כשעומדת לנגד עיני בית-המשפט תכלית של שיקום העברייני, ודוק:

"לטעמי, בהקשר של הנזק הקונקרטי, נכון להתבונן על כל נאשם ונאשם. לכל אדם קיימים מאפיינים אחרים, הוא נמצא בסביבה מסיימת ואורח חייו ייחודי. על כן, נזקו יהיה לא אחת תלוי בנתוניו האישיים, בנתוני סביבתו, הקהילה, התרבות וכיוצ"ב נתונים המשפיעים על יכולת התקדמותו והתפתחותו של אדם בסביבתו".

ובמקום אחר, ביחס לבחינת סוג העבירה:

"כל מקרה לגופו, וגם בסוג עבירות אלו, על אף החומרה העקרונית שראה המחוקק במעשה לרבות תוך הגדרתו כעבירת פשע צריך שתהא בחינה קונקרטית בכל מקרה ומקרה".

ובמקום אחר נקבע כי גם הבאים רלבנטיים בשאלת אי ההרשעה:

"...יש לבחון קונקרטית את חלקו של העושה במכלול האירוע, האם מדובר במעידה חד פעמית או במאפיין התנהגותי וכן יש לבחון גם את התנהגותו של העושה לאחר האירוע ובכלל זה את אופן נטילת האחריות ולא פעם גם שיקולי חרטה לניסיונות להקטין את הנזק. אין מדובר כמובן ברשימה סגורה של שיקולים וכל מקרה יהיה לגופו"

11. מן הכלל אל הפרט

סוג העבירה וטיבה - כאמור (ר' ע"פ **צפורה** לעיל), על בית המשפט לבחון את השאלה האם סוג העבירה וטיבה מאפשרים להימנע מהרשעה, על רקע הנסיבות הקונקרטיות של המקרה. עסקינן בעבירת אלימות אשר לצדה פגיעה בערכים מוגנים של שמירה על בטחונו, גופו וכבודו של הזולת. יחד עם זאת אין מדובר בתקיפה שתוצאותיה חמורות ושלצידה פגיעה עוצמתית בערכים המוגנים. גם השוואת המקרה הנדון במסגרת החלטה זאת לאירוע שנדון במסגרת

עניין אבו מדיעם (ככלי עזר- יבד), שם יוחסה למערער עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין אשר התבצעה בנסיבות תקיפת המתלונן על ידי מספר אנשים (ובניהם המערער) ואשר גרמה לחבלות ממשיות יותר מאלו אשר נגרמו למתלונן כאן, מלמדת כי סוג העבירה וטיבה מאפשר לוותר במקרה המסוים דנן על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים.

פגיעה חמורה בשיקום הנאשם - להתרשמות שירות המבחן, הרשעה תביא לפגיעה מהותית בסיכויי שיקום הנאשם הן במישור הקשור לתפיסתו העצמית והחברתית, והן במישור עיסוקו ופרנסתו. התרשמות המבחן היא מנאשם נורמטיבי אשר הבין והפנים את חומרת מעשיו והסיכוי כי יחזור על כך בעתיד נמוך אף ללא כל הליך טיפולי. מאז ביצוע העבירה חלפו מספר שנים בהם הנאשם לא היה מעורב בפלילים, בהמשך להתנהלותו הנורמטיבית עובר לביצוע העבירה. ב"כ הנאשם טען כי קיים נזק קונקרטי לצד הרשעה בדמות פגיעה בהמשך עיסוקו של הנאשם כמורה לנהיגה.

בענין זה הפנה ב"כ הנאשם להוראת סעיף 15ב(3) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961, ולפיה, הרשות המסמיכה רשאית שלא לנפק תעודה או לחדשה אף משהוגש כתב אישום אשר יש בו לדעת הרשות כדי לפגוע ביכולתו של הנאשם לעסוק במקצוע שעל פי התעודה. עולה כי קיים חשש סביר לפגיעה בפרנסת הנאשם ככל שיורשע אך אין מדובר בפגיעה וודאית שכן הדבר נתון לשיקול דעת הרשות. הפסיקה בענין זה מגוונת, ולצד פסיקה המותירה את שיקול הדעת בענין זה לגופים הרלוונטיים [ר' רע"פ 5100/14 ד"ר **אחמד מסארווה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו) ורע"פ 5861/11 **יצחק דניאל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו)], קיימת פסיקה אחרת במסגרתה בוטלה הרשעת נאשמים בין היתר בשל החשש לפגיעה בעיסוק המצריך רישיון והמותנה בהעדר הרשעה פלילית [ר' למשל ע"פ 5446/15 **אשר חנימוב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו) וע"פ 8215/16 **אברהם יצחק נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו)].

שקילת עניינו של הנאשם על פי הגישה המשפטית של "מקבילית הכוחות" (ר' למשל **עניין קייזר ועניין אבו מדיעם** שלעיל), ולפיה, ככל שעוצמת הפגיעה בערכים המוגנים פחותה, יקל יותר על הנאשם להניח תשתית להראות כי הפגיעה כתוצאה מההרשעה אינה מידתית והסתפקות בהוכחת פגיעה כללית, מביאה למסקנה כי מקרה זה מצדיק את ביטול ההרשעה לפי המלצת שירות המבחן, גם אם לא מתקיים נזק קונקרטי מוכח. הנאשם הינו מורה לנהיגה ומוסמך לעשות כן על פי היתר הרשות במשרד התחבורה, כך שברוח **עניין אבו מדיעם**, ניתן לקבוע כי להרשעתו, לכל הפחות, "השפעה שלילית" על המשך עיסוקו במקצוע זה. בנוסף, ר' בסוגית הנזק הקונקרטי את החלטת בית המשפט במסגרת **ענין קייזר** שלעיל ביחס להתפתחות הדין הנוגע להגמשת דרישת הנזק הקונקרטי כשעומדת לעיני בית המשפט תכלית של שיקום העברין (ר' ציטוט בסעיף 10 שלעיל). כן ר' את החלטת בית המשפט העליון **בע"פ יעקובוביץ** שלעיל בדבר המתח שבין גישה פורמאלית המותירה את ההכרעה בידי הרשות המוסמכת לבין הצורך בוודאות כי שיקום הנאשם לא יסוכל, והעדפת שיקום הנאשם במקרים המתאימים.

סוף דבר

12. טיבו של המעשה, חלופי הזמן מאז ביצעו ללא מעורבות נוספת בפלילים מצד הנאשם, העדר עבר פלילי, הודאה בבית המשפט ולקידוח אחריות מלאה גם בפני שירות המבחן, הבעת חרטה, גיל מבוגר יחסית, הערכת שירות המבחן בדבר סיכוי נמוך להישנות התנהגות עוברת חוק, היות מעשה העבירה חריג לאורח חיים נורמטיבי, עמדת והמלצת שירות המבחן, וכן הנזק הצפוי מהרשעה, הן במימד התעסוקתי והן במימד הדימוי העצמי והתפיסה החברתית, מביאים למסקנה כי במקרה זה לא יתקיים יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם כתוצאה מהרשעה לבין חומרתה של העבירה בנסיבותיה והתועלת החברתית שבהרשעה.

13. נוכח האמור לעיל אני מורה על ביטול הרשעת הנאשם וקובע כי הנאשם ביצע את העבירה. בנוסף יוטלו על הנאשם:

א. 150 שעות של צ"צ אשר תבוצענה במסגרת ה"עוגן הקהילתי" בבאר שבע. הובהר לנאשם כי במידה ולא ימלא אחר ההנחיות שינתנו לו על ידי שירות המבחן, או מי מטעמו, ותוגש בקשה להפקעת צו השל"צ, יוכל בית המשפט לדון מחדש בסוגיית העונש הראוי בנסיבות אלו, ולהשית על הנאשם עונשים נוספים ואחרים.

ב. הנאשם יפצה את המתלונן בסך של 5,000 ₪. הפיצוי ישולם עד ליום 1.3.23.

ג. הנאשם יחתום על התחייבות כספית שלא לעבור עבירות אלימות. ההתחייבות תהא לתקופה של שלוש שנים מהיום ובסך של 5000 ₪.

את הפיצוי ניתן לשלם כעבור 3 ימים מהיום באחת מהדרכים הבאות:

- **תשלום בכרטיס אשראי באמצעות האתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה.**
- **תשלום בשירות עצמי באמצעות מוקד שירות טלפוני של מרכז הגבייה, בטלפון שמספרו 35592* או, 073-205-5000.**
- **תשלום במזומן בכל סניף של בנק הדואר, בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בהצגת שוברי תשלום)**

המאשימה תמסור פרטי ניזוק בתוך 21 יום.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, כ"ג טבת תשפ"ג, 16 ינואר 2023, בהעדר הצדדים.